

Ἐγκαταλείπει ἐν τούτοις συνθέσεις τινάς, μερικάς προσαρμογὰς, ὡς αἱ «Zigeunerweisen», τῶν ὁποίων αἱ τεχνικαὶ δυσκολίαι ἀποτελοῦσι τίτλους τιμῆς διὰ τοὺς δυναμένους νὰ τὰς ἐκτελέσωσι τετραχορδιστάς.

Μετὰ τοῦ Σαραζάτε ἀπόλλυται εἰς ἓκ τῶν μᾶλλον ἐκπληξάντων ἀριστοτεχνῶν τοῦ τετραχορδου. Λέγεται ὅτι ἐγκαταλείπει περιουσίαν περὶ τὰ 3 ἑκατ. φρ. Διὰ τῆς διαθήκης του ἐκληροδότησεν εἰς

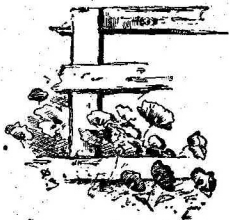
τὸ Ὁδεῖον τῶν Παρισίων καὶ εἰς τὸ Ὁδεῖον τῆς Μαδρίτης ἀνὰ 100 χιλ. φρ. καὶ ἀνὰ ἓν βιολίον του. Οἱ τόκοι τῶν 100 χιλ. φρ. θὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἰδρυσιν βραβείου Σαραζάτε. Τὰς καλλιτεχνικὰς συλλογὰς του ὁ διδάσκαλος, ἐγκεικλεισμένης ἐν τῷ ἐν Παρισίοις διαμερίσματι αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔπιπλά του ἐκληροδότησεν εἰς τὴν γενεθλίον του πόλιν.

Μετάφρασις ΝΙΟΒΗΣ

* ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΚΕΨΕΙΣ *

◀ ΤΟ ΕΗΜΕΡΩΜΑ ▶

ΥΠΙΣΚΟΜΕΘΑ εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος καὶ εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐορτῆς τοῦ φωτός, τοῦ χρυσοῦ ἔαρος· ὁ παγωμένος ἀνεμος πνέει

φορτωμένος μὲ τὰ πρῶτα μῦρα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται ἀπὸ τοὺς ἀναγεννωμένους κήπους· τὸν πόνον, ποῦ προξενεῖ τὸ ψῦχος, μετριάξει ἡ γλυκεῖα προσδοκία· τὸ πένθος, τὸ ὁποῖον ρίπτουν κάτω τὰ διερχόμενα νέφη, δὲν εἶνε τόσο βαρὺ καὶ τόσο καταθληπτικόν. Κάποια ἀκτὶς χρυσοῦ φωτός χαραινώνει τὸν μελανὸν ὁρίζοντα. Αἱ πρῶξι δὲν εἶνε ἀκόμη τελείως γαλαναί, ἀλλὰ σώζονται ἀπὸ τὰ ρόδινα πέταλα τὰ ὁποῖα ἀρπάζουν ἀπὸ τοὺς κήπους οἱ ἀνεμοστρόβιλοι. Εἰς τὴν θερμάστραν παλαίου αἱ τελευταῖαι φλόγες καὶ ἀφήνουν τὸν τελευταῖον τους τριγμὸν τὰ ξύλα. Τὸ παραμῦθον τελειώνει, τὸ βιβλίον κλείει καὶ ἀνοίγει τὸ παράθυρον εἰς τὸ φῶς.

Περνοῦμεν ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν, ἀπὸ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἡμέραν.

Ἀκόμη εἶνε χειμὼν, ἀλλὰ χειμὼν τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἐξουτελιζεται εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς πρώτης εὐεργετικῆς ἀκτίνος. Πνέει ἀκόμη ἀνεμος, ἀλλ' ἄνεμος μυρωμένος. Καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη τεμάχια πάγων, ἀλλ' εὐωδιάζουν ὅλα ὡς νὰ εἶνε θρύμματα ἀνθοδόχης κρυσταλλίνης.

Ἐημερώνει.

Ἡ νύκτα ἡ ἀτελείωτη, ἡ νύκτα ἡ χειμερινὴ δὲν ἔχει τὴν ἑκτασιν αἰῶνος, ἡ ἡμέρα ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε τέταρτον ὥρας. Καὶ τὴν αὐγὴν, τὴν ὥραν ποῦ ἐγεννήθη ἡ Καλωσύνη, θορυβοῦν εἰς τοὺς κλάδους τὰ μουνδιασμένα πτερὰ τῶν ἐπανερχομένων τραγοεισῶν.

Ἡ παλινόσθησις γίνεται ἀθορύβως καὶ μὲ προφύλαξεις, διότι ἀκόμη ὁ ἔχθρος ἀγρυπνεῖ, διότι ἀκόμη τὰ μελανά σημεῖά του, τὰ πελώρια πλατῶα σύννεφα, κυματίζουν εἰς τὰ ὕψη. Ἀλλὰ γίνεται ἡ παλινόσθησις· τὸ τραγοῦδι γυρίζει εἰς τὸ δένδρον καὶ τὸ πράσινον σύρεται ἐπάνω εἰς τὸν φλοιὸν καὶ ζητεῖ νὰ καλύψῃ τὴν κίτρινη καὶ ἀρρωστημένην ὄψιν.

Δὲν ὑπάρχει ἀγὼν φοβερώτερος ἀπὸ αὐτὸν ποῦ συνάπτεται τῶρα εἰς τὴν φύσιν μετὰ γιγάντων

καὶ νάνων, μετὰ τοῦ βορρᾶ καὶ τοῦ ἄσματος, τοῦ παγετοῦ καὶ τῆς σταγόνος τῆς δρόσου, μετὰ τῆς καταιγίδος καὶ τοῦ φύλλου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸσον ταρταρινισμόν, ὥστε νὰ ζητῇ νὰ σταματήσῃ τὸν χεῖμαρρον.

Παλαίου τὰ ἀπαλώτερα πράγματα πρὸς τὰ τραχύτερα καὶ δυνατότερα. Ὁ σπουρχίτης θέλει νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὸ ἀδύνατον κελεύρημά του εἰς τὸν φρενιασμένον ἀνεμον καὶ νὰ ἀντιτάξῃ μίαν ἀγγελικὴν στροφὴν εἰς τὸ διαβολικὸν σφύριγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνατριχιάζει ἡ φύσις. Καὶ καταπλήσσει τὸ θάρρος τοῦ ἄνθους τῆς ἀμυγδαλῆς, τὸ ὁποῖον φυτρώνει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου καὶ προκαλεῖ τὸν θάνατον. Καὶ καταπλήσσει ἀκόμη περισσότερον ἡ τόλμη τοῦ μικροῦ φύλλου, ποῦ φυτρώνει εἰς τὸν ὀλόγυμνον κλάδον, ἐνῶ γύρω του ξεκλειδώνονται μὲ ἀπαισίους τριγμοὺς οἱ σκελετοὶ τῶν δένδρων.

Μπουμπουκάκια τοσοῦτιστα καὶ φυλλάκια ἀδύνατα καὶ πούπουλα πουλιῶν, σταλίσσας ζωῆς, προχωροῦν κατὰ τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ μὲ πεποίθησιν ὅτι θὰ νικήσουν. Καὶ θὰ νικήσουν οἱ μικροὶ μαχηταί. Οἱ πάγοι ἐπὶ τέλους θὰ ὑπακούσῃ καὶ θὰ καταρρεύσῃ. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ θὰ συρτοῦν αἰχμάλωτοι εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ θὰ ποτίσῃ τὸν ἀγρόν, οἱ χεῖμαρροι θὰ ταπεινωθοῦν, θὰ γίνουν ρύακες καὶ θὰ περνοῦν μὲ σεβασμὸν ἐνώπιον τοῦ θάμνου. Θὰ πληρώσῃ λοιπὸν καὶ πολεμικὴν ἀποζημίωσιν ὁ ἔχθρος. Θὰ καταβάλῃ ἑκατομμύρια ἀργυρῶν σταγόνων εἰς τὴν ἀνοιξιν καὶ θὰ δώσῃ τοὺς χυμοὺς καὶ ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν καλοπέρασιν τοῦ νικητοῦ. Μὲ συγχωρεῖτε... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐβιάσθηκα πάρα πολύ. Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου εἰσῆλθεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν μία κρύα πνοή, ποῦ μὲ ἔκαμε νὰ μετανοήσω δι' ὅσα ἔγραψα πάρα πάνω. Τὸ φύσημα σὰν νὰ μοῦ ἐσφύριξεν ὅτι περιέπεσα εἰς ἀνακρίβειάς καὶ ὅτι ὀφείλω νὰ ζητήσω συγγνώμην. Πιθανὸν νὰ ἔσφαλα. Ἀλλὰ πάλιν τὰ τερετίσματα τῶν πουλιῶν· ὁ μυρωμένος ἀνεμος· τὰ συντρίμματα τοῦ πάγου, ποῦ εὐωδιάζουν ὡς κρυστάλλινα θρύμματα ἀνθοδόχου· Τίποτε, τίποτε· ἔχω δίκαιον. Ὁ χειμὼν θνήσκει, ἡ καλὴ ἀνοιξὶς ἔρχεται. Ἄς σφύριξῃ ὅτι θέλει εἰς τὸ παράθυρόν μου ὁ ἀνεμος. Δὲν ἀκούω τίποτε.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ